

det konservative Folkeparti (S. Rasmussen), for øvrigt ogsaa over for den ærede Ordfører for Venstre (Jefsen Christensen). De gør begge gældende, at Menighedsraadene er de rette Repræsentanter for Præstegaardenes Jorder, og derom har i Virkeligheden Diskussionen været ført, uden at det i og for sig har været et Stridens Æble. Den Sættelse, som Menighedsraadene har i Øjeblikket, kan ikke være et fuldgældigt Udtryk for Befolkningens Mening paa dette Omraade, da Menighederne selvfølgelig paa det Tidspunkt, da de valgte Menighedsraad, ikke kunde tænke sig, at noget saadant, som omhandles i dette Lovforslag, kom til at foreligge. Hvis man vil den Vej og videre ad den Vej, saa kommer man let til, hvad jeg før har fremhævet, at blande Partipolitik ind i Menighedsraadsvalgene i større Udstrækning, end der hidtil har været Tale om. Og har ærede Medlemmer ikke noget herimod — man plejer jo ellers altid at sige, naar vi fra vor Side fremsætter et eller andet Forslag, at man skal ikke blande Partipolitik ind i disse Valg —, saa skal jeg ikke indvende noget derimod.

Saa sagde den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti — det gælder i Virkeligheden ogsaa den ærede Ordfører for Venstre, selv om han ikke brugte de samme Ord —, at naar man afstaar Jorderne efter Vurderingssommen ved Skyld sætning, faar man en alt for lille Pris for dem. Den ærede Ordfører for Venstre gjorde ogsaa en Bemærkning til mig om, at dette maatte jeg jo selv vide som Medlem af Over-Skyldraadet. Men naar man erkender, at det er for lille en Pris, hvorfor vil man saa ikke være med til at gennemføre en Vurdering til den rigtige Pris? Den ærede Ordfører for Venstre har jo ogsaa nogen praktisk Erfaring i saa Henseende og har ikke saa lidt Indflydelse paa Vurderingsansættelserne i sin Kreds. Det forekommer mig, at naar man vil tale om Retfærdighed, saa kan man ikke paa den ene Side sige, at Jorderne skal vurderes lavt, naar der skal svares Skat af dem, og paa den anden Side, at man skal have en høj Pris for Jorderne, naar der er Tale om at afstaa dem. Efter min Mening kan man navnlig ikke sige det, naar det er Samfundets Jord, og mindst af alt, naar det er Kirkens Jord, der er Tale om.

Jeg vil gerne rette en Misforstaaelse som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti gjorde sig skyldig i. Det ærede Medlem lagde mig de Ord i Munden, at en Afstemning i Sognene om Afstaaelse eller Ikke-Afstaaelse af Jorden var en

Meningsløshed. Nej, det har jeg ikke sagt, men jeg har sagt til den ærede Ordfører for Venstre, at det nytter jo ikke, at baade han og jeg siger, at vi har Flertallet i Sønderjylland bag os i denne Sag. Hvis vi skulde have det afgjort, maatte det naturligvis være ved en Folkeafstemning, og det turde vel være meningsløst. Mine Udtalelser gjaldt altsaa ikke en Sogneafstemning, thi den kan efter min Mening være paa sin Plads i mange Henseender.

Jeg har ikke ret mange Bemærkninger til den ærede Ordfører for Venstre, saa meget mindre som det ærede Medlem jo har halet stærkt i Land paa Udtalelserne fra hans Indledningsforedrag. Jeg finder derfor ingen Anledning til at komme ind paa disse Kardinalspørgsmaal, medmindre der bliver Grund dertil senere — i saa Fald forbeholder jeg mig Ret til at komme igen. Det ærede Medlem sagde noget, som jeg ikke godt kan lade gaa upaatakt hen. Han sagde nemlig: Jeg forstaa saa godt, at de to ærede Ordførere henholdsvis for Socialdemokratiet og det radikale Parti forsvare den Betænkning, der er kommet fra Folketingets Flertal, som bestaar af deres Partier, selv om den ikke kan forsvares. Men saa tilføjede det ærede Medlem — antagelig fordi han kom i Tanker om, at det vist ikke var helt rigtigt, hvad han her havde sagt —: ud fra mine Synspunkter. Men det har jeg i hvert Fald ikke forsøgt: At forsvare Sagen ud fra *det ærede Medlems* Synspunkter, det vilde være ganske umuligt. Jeg vil ud fra *mine egne* Synspunkter forsvare den Betænkning, som foreligger fra Flertallet i det andet høje Ting, men jeg vil ikke prøve paa at forsvare den ud fra det ærede Medlems, det vilde være at stille for store Krav til mig.

Vedrørende Spørgsmaalet om Husmandsforeningernes Ret til at kræve har det ærede Medlem Gang paa Gang understreget, at Husmandsorganisationerne ikke kan kræve. Hvorfor kan Husmandsorganisationer nu ikke kræve? Det maa vi have nærmere forklaret. Husmandsforeningernes Medlemmer er Led af den samlede Befolkning, og hvorfor skal de da ikke have Ret til at kræve, at en Del af det, som Samfundet ejer, bliver ordnet paa en efter deres Synspunkter rigtig Maade? Men derom kunde vi maaske strides til i Morgen uden at blive enige. Jeg mener altsaa, at Husmandsorganisationerne saavel som alle andre har Ret til at kræve — det forekommer mig, at man kom lidt for langt ud, hvis man nægtede dette. Det kan sikkert heller ikke være det ærede Medlems Mening i al Al-